

έγω, άθλιε, πόσα άπίδια βάζει ο σάκκος...

'Ο αστυνομικός διευθυντής κ. Φάμπρ ντέξ 'Ισέρ κατέβηκε πρώτος άπ' τ' άμάξι που σταμάτησε την Τρίτη, ή ώρα τέσσερες τ' άπόγευμα στην όδο 'Αναγεννήσεως, αριθ. 50.

Τόν άζολούθησαν μιιά μεσόκοπη γυναίκα και μιιά άλλη, νέα και σβέλτη: 'Η κόμισσα και ή θεία της, ή γυναίκα του ύποχρεωτικού της θείου.

'Η άπόκρυπτη αυτή όδός ήτανε σχεδόν έρημη...

— Τρέμοι, παιδί μου, τρέμοι! έλεπε ή θεία στην άνεψιά της. Σε τί φασαρία μ' εμπλέξετε!..

— Έλάτε τώρα, αγαπητή μου θεία, λιγάκι κουράγιο χροιάζεται. Μήπως προτιμάτε να μείνετε στ' άμάξι; Είσαθε ελεύθεροι. Μοϋ φαίνεται όμως πως δέν πρέπει, τώρα που θά πάω άπάνω, να βρεθώ μόνη μου, Κύριος οίδη, μπρός σε τί είδους θέαμα!..

'Η θεία της σκέφθηκε λίγο και βόηξε πως ή άνεψιά της είχε δίχρο.

— Καλά λέε, 'Ερχομαι κ' έγω μαζί σου.

'Η κόμισσα, τήν είχε καταφέρει να λάβη μέρος στο δυσάρεστο παιχνίδι που έπρόκειτο να παιξη τοϋ άντρός της. 'Αρχισαν ν' άνειβαίνουν τη σάλα, ο αστυνομικός διευθυντής μπροστά και πίσω ή γυναίκες, ενώ τη συνοδεία τήν έκλειναν τρεις χωροφύλακες που περιέμεναν στη γωνιά του δρόμου από ή ώρα 3 τ' άπόγευμα.

Μόλις έφτασαν στο πρώτο πάτωμα, ο αστυνομικός διευθυντής χτύπησε τήν πόρτα του δεύτερου δωματίου δεξιά.

— Καμιά άπόκριση.

Έξαντύπησαν. Ούτε φωνή ούτε άκρόαση. Νερζικη σιωπή βασιλευσε πίσω άπ' τήν πόρτα, σαν να μην ήτανε ψυχή τ'ωνταή εκεί μέσα...

Χτύπησαν και τρίτη φορά. 'Ο αστυνομικός διευθυντής είχε άρχισει να βρίζει πολύ άνιαρη τήν ιστορία αυτή.

'Υστερα όμως από λίγο, τούς φάνηξε σά ν' άκουσαν μεε στο δωμάτιο θόρυβο βηματίων. 'Επί τέλους. 'Ηταν μέσα. 'Η καρδιά της κούνησε; πήγαινε να σπάσει άπ' το δυνατό χτύπημα.

Τότε ο κ. Φάμπρ ντέξ 'Ιζάρ ένόμισε πως ήρθε ή κατάλληλη στιγμή να μιλήσει ή έξουσία.

— Έν όνόματι του νόμου, σάς διατάσσω ν' άνοιξετε! έβροντοφώνησε.

Κάτι πνιχτά ξεφωνητά άκούστηκαν από μέσα. 'Ο αστυνομικός διευθυντής επανέλαβε τήν τυπική επίσημη φράση.

Τήν ίδια στιγμή ή πόρτα άνοιξε — και ή κόμισσα και ή θεία της όπισθοχώρησαν με στόμα όρθώνοντο άπ' τήν κατάπληξη:

Είδανε μπροστά τους... το θείο!...

Το σημειώμα έδειχνο που είχε πέσει άπ' τήν τσέπη του στ' άμάκι, άνεφερόσε στο ραντεβϋ που είχε δώσει αυτός, άτομικά, με τη Ρόζα κ' όχι στη συμφωνημένη συνέντευξη για να πάσουν τόν άντρα της κομίσσης, που θα γινότανε τήν Τετάρτη!...

'Ο καζόμενος ο θεϊός πλήρωσε πολύ άκρίβα τήν έπέμβασι του. Χώρισε ο ίδιος με τή γυναίκα του!...

Φρανσουά ντέ Νιόν

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΩ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

'Ο μέγας άγγλος φιλόσοφος Λόκ, όταν έννοιωσε τόν θάνατο να τόν πλησιάζη, έξήτησε να τού δώσουν λίγο κρασί. 'Αφού ήπια δε από αυτό μερικέε γουλιές έγήρισε προς τούς παρισταμένους και τούς έλεπε:

— Σάς εύχομαι να όγιαίνετε!...

Και έξέπνευσε.

Μεγάλη ψυχραμιά έδειξεν έπίσης στις τελευταίες στιγμές της ζωής του ο γάλλος ποιητής Μπάρτ.

Πονούσε τρομερά. Για να τόν άνακουήσουν κάπως από τούς πόνους του έκαναν μπάνιο. 'Ο Μπάρτ τότε θυμήθηκε τήν ακαδημαϊκή έδρα, τήν όποίαν ματαίως είχαν έπιζητήσει.

— 'Ε, ή έδρα του 'Ακαδημαϊκού, έλεπε γελώντας, θά ήταν άσφαλός πιδ άναπαυτική από το μπάνιο μου!... 'Από κει τουλάχιστον θά έβγαίνα για να βαδίσω στην 'Αθανασία, ενώ όταν βγώ από δω θά βαδίσω στον θάνατο!...

'Εκείνη τη στιγμή έφθασε κάποιος φίλος του, που δέν ήξερε τήν κατάστασι του, φέροντάς του ένα εισιτήριο για τήν παραστάσι της «'Ιφιγενείας» του Πουσαίνι.

— Δυστυχώς δέν θά μπορούσε να έλθω στο Μελόδραμα σήμερα το βράδυ, έλεπε χαμογελώντας ο Μπάρτ. Είμαι βλέπετε καλεσμένος προηγουμένως σ' ένα... κονσέρτο που θά γίνη προς τιμήν μου στην...έκκλησία!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄

'Ο βασιλεύς στο Γαλαξειδι. 'Ο δήμαρχος Λουκάς Καραλίβανος και οι Δημοτ. Σύμβουλοι. Τι τούς συμβούλεψε και τι γκάφα έκαμαν. 'Ο βασιλεύς εδύθηκε. — «Τι ήθελε, να τού πούμε, κύρ' Δήμαρχε, τά οικογενειακά μας;»

'Ο κ. Σ. Γ. Κοκ... άναγνώσε τά δημοσιονόμια στο «Μπουκέτο» άνέκδοτα της ζωής του Βασιλέως Γεωργίου του Α΄, είχε τήν καλοσύνη να μās άποστείλη συμπληρωματικώς και τά κάτωθι άγνωστα άνέκδοτα του άειμνήστου Βασιλέως:

'Ο Βασιλεύς έκαμε τακτικά ταξείδια στάς επαρχίας και στάς γήσους του βασιλείου του, για να τις γνωρίσει καλύτερα και να άντιληφθί με τά ίδια του τά μάτια τήν κατάστασι και τάς άνάγκας του λαού του.

Κάποτε ο Βασιλεύς άπεφάσισε να μεταβί και στο Γαλαξειδι. Είδοποιήθηκαν κατόπιν τούτου οι άρχαι Γαλαξειδίου και άρχισαν ή έτοιμασίες για τήν ύποδοχή.

Δήμαρχος Γαλαξειδίου ήταν τότε ο Λουκάς Καραλίβανος έξαιρετικά μορφωμένος ιατρός. 'Ο Καραλίβανος λοιπόν έπροωσταταίωσε στίε έτοιμασίες για τήν δεξίωσι του 'Ανακτος, φρόντιζε για τήν καθαριότητα της πόλεως, για το σηματοστολισμό της, για το καθέτι.

Τέλος τήν παραμονή της άφίξεως του Βασιλέως, ο Καραλίβανος, εκάλεσε στο δημαρχείο τούς δημοτικούς συμβούλους—έξ ών οι πλείστοι ήσαν άνθρωποι του λαού, έντελώς άξεστοι — και τούς έλεπε:

— Το νου σας να μη ντροπιαστούμε. Θά στέκεστε τήν ώρα της ύποδοχής πλάι μου. Θά πητε στο Βασιλιά ότι θα τού πώ και γώ. Μην άρχίσετε και τού λέτε τίποτα παλάβρες!...

— Έγνοια σου δήμαρχε! έλεαν οι σύμβουλοι με μιιά φωνή. Μείνε ήσυχος. Θά σε βγάλουμε άσπροπροσωπο.

— Σύμφωνοι λοιπόν;

— Σύμφωνοι, Κύρ' δήμαρχε.

— Όχι λόγια του άέρου...

— Παιδιά είμαστε δημαρχε;...

'Επί τέλους έφτασε και ή ήμέρα της άφίξεως του Βασιλέως. Το Γαλαξειδι βρισκότανε όλο στο πόδι. Σημείες, δάφνες, μϋρτα, έπιγραφές, κωδωνοκρουσίες...

Στο λιμάνι όλες ή άρχές έν στολή.

Παρών και ο δήμαρχος με τούς συμβούλους, που φορούσαν τίε μαυροτσίνεσ άπ' τόν καιρό γαμπρικέεσ ρεντιγκότεε τους!...

'Ο Βασιλεύς αποβιβάζεται, οι παριστάμενοι του έΰχονται το «ώς εΐ παρέστη», πλησιάζει και ο δήμαρχος Καραλίβανος, τόν χαιρετά και τού λέει αυτοσυστιστέμενος:

— Λουκάς Καραλίβανος, δήμαρχος Γαλαξειδίου!...

'Ο Βασιλεύς τού σφίγγει το χέρι.

Οι σύμβουλοι πύχαν έν τώ μεταξύ ταιτωμένα τ' αυτία τους να δούν τι θά πη ή δήμαρχος... «για τί πουν κι' αυτοί τά ίδια», όπως τούς είχε συμβούλεψε, πλησιάζουν τώρα τόν Βασιλέα. Τόν χαιρετά καθένας με τήν σειρά του:

— Λουκάς Καραλίβανος, δήμαρχος Γαλαξειδίου! λέει ο πρώτος.

— Λουκάς Καραλίβανος, δήμαρχος Γαλαξειδίου! επαναλαμβάνει ο δεύτερος.

— Λουκάς Καραλίβανος, δήμαρχος Γαλαξειδίου παπαγαλίζει ο τρίτος...

'Ο Βασιλεύς σασίζει στην άρχη, μα σιγά-σιγά καταλαβαίνει τι έχει συμβεί, χαμογελά και λέγει στον δήμαρχο Καραλίβανο:

— Σας συγγαίρω. 'Η πόλις σας έχει, βλέπω, ένα σωρό δημάρχους μ' κ' άλλους τόσους Καραλίβανους!...

Τι να πη ο δυστυχισμένος ο δήμαρχος; Σιωπά... Κι' όταν πειά τελείωσε ή δεξίωσις καλεί τούς συμβούλους και τούς βάζει μπρός:

— Βρε σεις, θεσοκοτώμενοι, τι είν' αυτό που μου κάνετε; Με ρεζιλέψατε!... Γίναμε γελίοι στο Βασιλιά!...

Οι σύμβουλοι όμως δέν έννοούν να το βάλουν μαράζι. Ναι, παρεγγήσαν τά λόγια του δημάρχου, ο όποιος τούς έλεπε να πουν στο Βασιλιά ότι θά πη κι' αυτός για τόν τόπο, για να μη πουν άνοησιε και άνακρίβειε, μα δέν τήχουν και στο νου τους να σκάσουν για το λάθος τους. 'Απάντηση λοιπόν στο δήμαρχο, ο όποιος τραβούσε τά μαλλιά του για τήν γκάφα, άφελέστατα:

— 'Αμ' τι ήθελες να τού πούμε, κύρ' δήμαρχε; Τά οικογενειακά μας; Τουπάμε ότι τοίτες και σύ. 'Ετσι δέν μās συμβούλεψες;...

Το περιστατικό αυτό το θυμόταν σιχνά ο Βασιλεύς και γελούσε με τήν καρδιά του! Το διηγήθη δε στον κ. Σ. Γ. Κοκ...— όπως μās γράφει ο ίδιος—ο πρίγκηπ Γεώργιος.

